

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného Mgr. Tiborem Stano, advokátem, se sídlem Ústecká 704, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2009, č. j. 580/180/ENV/09, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2013, č. j. 5 Ca 74/2009 – 24,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. V řízeních o kasační stížnosti **je** žalovaný **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Tibora Stano, advokáta, se sídlem Ústecká 704, Tábor.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo rozhodnuto o zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 5. 2009, č. j. 580/180/ENV/09 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Zrušeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava č. j. ČIŽP/49/OOP/SR01/0811620.042/09/VPD ze dne 24. 2. 2009 o nepřiznání postavení účastníka řízení žalobci.

[2] Žalobce se ve správním řízení domáhal přiznání postavení účastníka řízení ve věci zabavení dvou exemplářů amazoňana kubánského označených kroužky CZ 032857 a CZ 032858, jednoho exempláře papouška šedého (žako) označeného kroužkem NL 232211, jednoho exempláře kakadu moluckého označeného drátem na pravém běháku místo kroužku, dvou exemplářů ary zelenokřídleho označených kroužky 089607 a 089683 a dvou exemplářů ary zelenokřídleho bez označení, podle § 34 odst. 2 zákona č. 100/2004 Sb., o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi a dalších opatřeních k ochraně těchto druhů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 100/2004 Sb.“) V. N., narozenému X, místo trvalého pobytu, K. 206/66, O. – S.

[3] O přiznání postavení účastníka řízení o zabavení výše uvedených exemplářů žalobce usiloval s tím, že tvrdil, že je vlastníkem dvou exemplářů amazoňana kubánského označených kroužky CZ 032857 a CZ 032858, což dokládal registračními listy k těmto exemplářům. V odvolacím řízení pak žalobce poukazoval na vlastnictví ke dvěma exemplářům kakadu palmového č. kroužků CS931006 a JN80-125

[4] Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel z ust. § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), podle kterého za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. Podle názoru městského soudu Česká inspekce životního prostředí postupovala v souladu se zákonem, když o účastenství žalobce v řízení o zabavení předmětných exemplářů rozhodla usneseními ze dne 24. 2. 2009, neboť zde vznikla pochybnost o účastenství žalobce v předmětném řízení. Městský soud s odkazem na odbornou literaturu dovodil, že je to rozhodující správní orgán, kdo nese břemeno důkazu o tom, že dotyčný není účastníkem řízení.

[5] Ze správního spisu, který obsahuje jednak dokumentaci hlavního řízení o zabavení exemplářů zadržených inspekcí u V. N., jednak dokumentaci vedlejšího řízení o účastenství žalobce, městský soud zjistil, že zatímco při kontrole provedené u V. N. dne 17. června 2008 byla mimo jiné zjištěna přítomnost dvou živých exemplářů amazoňana kubánského označených kroužky CZ 032857 a CZ 032858 bez příslušných registračních listů, registrační listy č. 757 a č. 723 k těmto exemplářům byly naproti tomu při absenci exemplářů samotných předloženy žalobcem při kontrole provedené dne 18. června 2008 v Táboře. Tyto skutečnosti potvrzuje zejména protokol o kontrolním zjištění pořízený z kontroly provedené u V. N. dne 17. června 2008 a protokol o kontrole uskutečněné u žalobce o jeden den později oblastním inspektorátem inspekce v Českých Budějovicích. V protokolu pořízeném při prohlídce u V. N. byl tento ve vztahu ke dvěma shora uvedeným exemplářům označen jako držitel a vlastník, přičemž o jejich původu se uvádí, že je V. N. získal darem od J. Z. bez registračního listu.

[6] Z protokolu o kontrole provedené inspekcí (oblastní inspektorát České Budějovice) o den později u žalobce (v T.) se podává, že k oběma exemplářům byly žalobcem předloženy originály registračních listů a že oba na místě nenalezené exempláře byly žalobcem „deponovány“ u J. Z. Z registračních listů ke dvěma exemplářům amazoňana kubánského č. kroužků CZ 032857 a CZ 032858, jež jsou ve správním spise v notářsky ověřené kopii založeny a jež v kopii těchto kopií doložil spolu s prvním podáním ze dne 31. 7. 2008 vůči inspekci sám žalobce, vyplývá, že v souvislosti s poslední změnou vlastníka (držitele ve smyslu tehdy platné úpravy zák. č. 16/1997 Sb.) shora uvedených exemplářů, provedenou

v obou případech dne 19. 8. 2002, byl ke dni 28. července 2008 jako držitel (vlastník) zapsán žalobce. Žalovaný přitom tuto skutečnost ze správního spisu znal.

[7] Městský soud proto vzal za prokázané, že se oba exempláře do držení V. N. dostaly, aniž by došlo ke změnám v registračních listech a k jejich předání.

[8] Městský soud dospěl k závěru, že směřuje-li správní řízení k zabavení věci, musí být účastníkem takového řízení i vlastník této věci, jakožto účastník podle § 27 odst. 1 správního řádu, neboť je mu vlastnické právo rozhodnutím zrušováno. Pokud měly správní orgány za vlastníka zabavovaných exemplářů V. N., byl tento předpoklad žalobcovými námitkami vlastnictví a předložením originálů registračních listů značně zpochybněn. Podle ust. § 23 odst. 9 zákona č. 100/2004 Sb. je převod exempláře podléhajícího registraci bez platného dokladu neplatný. Za stavu, kdy poslední záznam o vlastníkovi v registračních listech zněl na žalobce a ten také jejich originály měl k dispozici, bylo třeba o vlastnictví V. N. k exemplářům přinejmenším pochybovat. Tvrdil-li žalobce vlastnictví k zabaveným exemplářům, bylo ve vztahu k jeho případnému účastenství prvořadým úkolem správního orgánu vyvrátit toto tvrzení, když mu postavení účastníka nepřiznal. S žalobcem namítaným vlastnictvím se přitom správní orgán prvního stupně vypořádal pouze vyjádřením, že pro odebrání exemplářů není podstatné, zda je žalobce jejich vlastníkem či není. Důvody pro přiznání účastenství tedy nijak vyvráceny nebyly. Tento nedostatek neodstranil ani žalovaný ve svém rozhodnutí o žalobcově odvolání proti usnesení o nepřiznání účastenství v řízení, když k námitce toliko uvedl, že V. N. nikdy neprohlašoval, že by exempláře měl v deponaci.

[9] Městský soud nesouhlasil s argumentací žalovaného uplatněnou ve vyjádření k žalobě, že žalobce nijak neprokázal, že by V. N. měl předmětné exempláře v deponaci, neboť účastenský vztah musí prokázat správní orgán. S tvrzením žalovaného ve vyjádření k žalobě, že správní orgán není povinen zkoumat vlastnický vztah k předmětným exemplářům, resp. že podstatné je to, kdo jej v rozporu se zákonem právě drží, lze souhlasit podle názoru městského soudu pouze co do účelu zákona č. 100/2004 Sb. a ve vztahu k právě kontrolovanému subjektu.

[10] Nelze tak však upírat a priori postavení účastníků řízení osobám, které své účastenství tvrdí, aniž by byla tato pochybnost správním orgánem spolehlivě rozptýlena a tvrzení vyvrácena. V posuzovaném případě tedy podle názoru městského soudu měl správní orgán buďto prokázat, že žalobce není vlastníkem exemplářů a tedy ani účastníkem správního řízení, nebo mu postavení účastníka přiznat. Pokud by dokazování, že žalobce být účastníkem řízení nemá, mělo být neúměrně náročné, měl správní orgán postupovat v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 12/2008 – 63, podle něhož dokazování účastenství osoby v řízení nemůže být natolik obsáhlé a blízce související s předmětem meritorního řízení, aby de facto předjímalo konečné rozhodnutí. V takovém případě je namíste osobu tvrdící své účastenství preventivně účastníkem řízení učinit a dokazování o možném dotčení jejích práv provést až v meritorním řízení za současného vypořádání námitek, na kterých osoba své účastenství staví. Městský soud pak nepovažoval za relevantní skutečnost, že žalobce zaměnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dva exempláře amazoňana kubánského označené kroužky CZ 032857 a CZ 032858, k nimž předtím tvrdil své

vlastnické právo, za jiné exempláře. Z rozhodnutí žalovaného přitom vyplývá, že žalovaný si této skutečnosti byl plně vědom.

II. Kasační stížnost

[11] Proti tomuto usnesení krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 2. 4. 2013, kterou opírá o stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy o nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení.

[12] Stěžovatel namítá, že se zásadně neztotožňuje s právním názorem městského soudu, že v rámci řízení vedeného ve věci zabavení exemplářů podle zákona č. 100/2004 Sb. je třeba přiznat postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu vlastníkově předmětných exemplářů.

[13] Stěžovatel odkazuje na ust. § 34 odst. 2 zákona č. 100/2004 Sb., podle kterého může inspekce zabavit nelegálně získaný, dovážený, vyvážený, zpětně vyvážený nebo držený exemplář, exemplář, který nebyl zaregistrován podle § 23, anebo exemplář, pro který nebyl prokázán původ ve smyslu § 24 zákona. Podle názoru stěžovatele je tak podstatné pouze držení exempláře a pro správní orgány tak není relevantní zabývat se vlastnickými vztahy k daným exemplářům. Stěžovatel proto zastává názor, že účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu by v těchto případech měl být pouze držitel exemplářů, kterému jsou tyto zabavovány. Zkoumání a dokazování vlastnických vztahů nemůže být podle názoru stěžovatele předmětem řízení vedeného podle zákona č. 100/2004 Sb., neboť by v řadě případů vedlo ke zmaření daného řízení a jednoznačně by bylo v rozporu s účelem zákona č. 100/2004 Sb. Žalobce může podle názoru stěžovatele uplatňovat své případné vlastnické právo v občanskoprávním sporu, v jehož rámci bude dokazování těchto okolností relevantní.

[14] Podle názoru stěžovatele potenciálně ohrožuje názor vyslovený městským soudem v napadeném rozhodnutí účel obdobných správních řízení podle zákona č. 100/2004 Sb. Přiznání účastenství v řízení vlastníků zabavovaných exemplářů klade na správní orgán neadekvátně vysoké nároky na další dokazování týkající se vlastnických vztahů k daným exemplářům, a to zcela jednoznačně proti smyslu a účelu zákona č. 100/2004 Sb. V praxi by mohlo docházet k tomu, že by se pouze za účelem získání zabavených exemplářů přihlásil údajný vlastník exemplářů zabavených jejich držiteli s tvrzením, že byl jako vlastník opomenut správním orgánem jako účastník řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu.

[15] Podle názoru žalovaného má řízení podle § 34 odst. 2 zákona č. 100/2004 Sb. umožnit okamžité zabavení nelegálně držených exemplářů tomu, kdo je fakticky drží, a to bez ohledu na dosavadní vlastnické vztahy k exemplářům. Vykonalostí rozhodnutí o zabavení se novým vlastníkem stává ex lege stát. Proto v řízení o zabavení nemůže být vlastníkově exemplářů odlišnému od držitele založeno, změněno nebo zrušeno právo anebo povinnost. Vlastnictví přechází na stát ze zákona, nikoliv na základě rozhodnutí. Držiteli se naopak rozhodnutím ruší právo držby. V případě vlastníka odlišného od držitele tak

nejsou naplněny předpoklady pro založení účastenství v řízení podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu nebo podle § 27 odst. 2 téhož zákona.

[16] Účelem zabavení exemplářů je provedení neprodleného faktického zásahu ve veřejném zájmu ve vztahu k jejich držitelům, resp. co nejrychlejší aprobace již provedeného zadržení exemplářů. S tímto účelem koresponduje i generální vyloučení odkladného účinku odvolání ust. § 34 odst. 3 zákona č. 100/2004 Sb. Účast další osoby v řízení by podle názoru žalovaného tento účel řízení zcela popírala. Do právní sféry držitele exemplářů by pak účast dalšího subjektu v řízení negativně zasáhla tím, že zatímco úhrada péče o zabavené exempláře jde na vrub státu, úhrada péče o exempláře v režimu zadržení jde na vrub držitele.

[17] Stěžovatel dále poukazuje na nevěrohodnost tvrzení žalobce o vlastnictví dvou exemplářů amazoňanů kubánských, opírající se pouze o záznam v registračních listech. V. N., kterému byly tyto exempláře zabavovány, v průběhu správního řízení tvrdil, že tyto dva exempláře získal od J. Z. a jeden exemplář kakadu moluckého koupil od neznámého člověka. V odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí žalobce poukazoval na vlastnictví zcela rozdílných exemplářů, které vůbec nebyly předmětem daného správního řízení. Exemplář kakadu moluckého z důvodu absence nezaměnitelného značení nemohl být jednoznačně přiřazen k předloženému registračnímu listu.

[18] Stěžovatel uvádí, že samotný záznam v registračním listu není a nemůže být směrodatný pro posouzení vlastnického vztahu. Exempláře mohou být převedeny i bez fyzického předání příslušných registračních listů, případně bez nahlášení změn registračnímu úřadu. Takový převod je sice uskutečněn v rozporu se zákonem č. 100/2004 Sb., ale tato okolnost není relevantní z hlediska vlastnických vztahů.

[19] Stěžovatel závěrem navrhuje zrušení rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[20] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 9. 5. 2013, ve kterém uvedl, že rozhodnutí městského soudu napadené kasační stížností považuje za věcně správné. Podle názoru žalobce se správní orgán ve správním řízení vůbec nezabýval jeho námitkami, přestože žalobce prokázal vlastnictví k exemplářům amazoňana kubánského označeným kroužky podle registračního listu č. 723 a podle registračního listu č. 757 a dále kakadu moluckého podle registračního listu č. 1927/2321/03/Pla/355. Správní orgán provádějící zabavení předmětných exemplářů podle názoru žalobce zcela vědomě ignoroval vlastnické právo svědčící žalobci. Záměna za jiné exempláře v odvolání pak byla pouze nedopatřením a správní orgán z předchozího podání zcela přesně věděl, kam námitky žalobce směřují; měl ostatně k dispozici uvedené registrační listy.

[21] Stěžovatel podle názoru žalobce v podstatě zdůvodňuje vyvlastnění uvedených exemplářů a zcela zpochybňuje vlastnictví a účastenství žalobce v řízení, když ve smyslu správního řádu musí být vlastník exemplářů považován za účastníka řízení. Podle názoru žalobce má mít vlastnické právo vyšší ochranu než výkon statutární moci prostřednictvím správních orgánů. Žalobce podle svého názoru prokázal, že V. N. měl uvedené exempláře v deponaci a totéž prohlašuje nakonec i sám V. N. Tímto byly „pochybnosti ve smyslu §

34 zákona č. 100/2004 Sb.“ vyjasněny a postup správního orgánu byl od tohoto okamžiku nezákonný.

[22] Žalobce navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Za stěžovatele též jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je vyžadováno podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[24] Nejvyšší správní soud je přitom ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel svými kasačními námitkami vymezil ústřední spornou právní otázku, a to zda je účastníkem řízení o zabavení exemplářů podle ust. § 34 odst. 2 zákona č. 100/2004 Sb. (ve znění účinném v době rozhodování žalovaného) také vlastník zabavovaného exempláře v případě, že je osobou odlišnou od držitele, kterému je exemplář zabavován.

[25] Nejvyšší správní soud předesílá, že zákon č. 100/2004 Sb. neobsahuje speciální úpravu okruhu účastníků řízení o zabavení exemplářů, ani speciální úpravu vztahu zákona č. 100/2004 Sb. ke správnímu řádu. V takovém případě je třeba okruh účastníků správního řízení o zabavení exemplářů posuzovat na základě ust. § 1 odst. 2 správního řádu podle ust. § 27 správního řádu.

[26] Ust. § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu přitom stanoví, že účastníky řízení v řízení z moci úřední jsou *dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají*.

[27] Podle § 34 odst. 2 zákona č. 100/2004 Sb. *Inspekce může zabavit nelegálně získaný, dovážený, vyvážенý, zpětně vyvážенý nebo držený exemplář, exemplář, který nebyl zaregistrován podle § 23, anebo exemplář, pro který nebyl prokázán původ ve smyslu § 24 zákona.*

[28] Ust. § 34 odst. 7 první věta zákona č. 100/2004 Sb. dále stanoví, že *Vlastníkem exempláře zabaveného na základě pravomocného rozhodnutí podle tohoto zákona se stává stát, přičemž hospodaření s exemplářem přísluší ministerstvu.*

[29] Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze vysledovat analogii citované formulace ust. § 34 odst. 7 zákona č. 100/2004 Sb. v úpravě sankce propadnutí věci podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Ust. § 15 odst. 3 zákona o přestupcích stanoví, že *Vlastníkem propadlé věci se stává stát*. Obdobně jsou legislativně vyjádřeny také účinky ochranného opatření zabránění věci podle zákona o přestupcích, a to v ust. § 18 odst. 3 zákona o přestupcích, kde je stanoveno, že *Vlastníkem zabrané věci se stává stát*. Přitom je třeba podotknout, že také teorie občanského práva považuje

propadnutí věci za jeden z případů nabytí vlastnického práva na základě rozhodnutí státního orgánu (srov. Jiří Švestka, Jiří Spáčil, Marta Škárová, Milan Hulmák, a kolektiv: *Občanský zákoník I, II, 2. vydání, 2009, Nakladatelství C. H. Beck, s. 755*).

[30] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tak zjevné, že rozhodnutí o zabavení exempláře podle § 34 odst. 2 zákona č. 100/2004 Sb. je konstitutivním správním rozhodnutím, na základě kterého dochází ke vzniku vlastnického práva státu a současně zániku vlastnického práva předchozího vlastníka. Tyto právní účinky rozhodnutí o zabavení exemplářů jsou legislativně vyjádřeny formulací „*vlastníkem...se stává stát*“ obdobně jako v případě propadnutí věci a zabránění věci podle zákona o přestupcích. Nelze tedy akceptovat argumentaci stěžovatele, podle které přechází vlastnické právo v případě zabavení exemplářů na stát ze zákona a tak podle názoru stěžovatele nemůže být vlastníkovu zrušeno v řízení o zabavení jeho vlastnické právo.

[31] Nelze tedy než dospět k závěru, že řízení o zabavení exemplářů podle § 34 odst. 2 zákona č. 100/2004 Sb., směřuje ke zrušení vlastnického práva původního vlastníka. Proto se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem městského soudu, že účastníkem řízení o zabavení exempláře je v souladu s ust. § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu i vlastník zabavovaného exempláře, neboť rozhodnutím o zabavení exempláře je jeho vlastnické právo k tomuto exempláři zrušováno. Přesto, že lze souhlasit se stěžovatelem v tom ohledu, že zabavení exemplářů směřuje primárně vůči držiteli exemplářů, nelze upřít vlastníkovu exemplářů, který je odlišnou osobou od držitele postavení účastníka řízení o zabavení. Takový vlastník exemplářů pak v řízení o zabavení může namítat, obdobně jako držitel exemplářů, zejména to, že nejsou splněny zákonné podmínky pro zabavení exemplářů, a správní orgán je povinen se s jeho námitkami vypořádat. Na druhou stranu je však třeba souhlasit se žalovaným v tom ohledu, že pro rozhodnutí ve věci je v řízení o zabavení exemplářů podstatné, zda jsou splněny podmínky stanovené pro zabavení zákonem, nikoliv jaké jsou vlastnické vztahy k zabavovaným exemplářům. Otázka vlastnictví je podstatná pouze pro případné účastenství vlastníka v řízení o zabavení exemplářů.

[32] Dále k námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgán I. stupně nepostavil najisto v řízení podle § 28 správního řádu otázku vlastnictví žalobce k zabavovaným exemplářům, neboť vycházel z toho, že otázka vlastnictví exemplářů není podstatná pro řízení o zabavení. Ani stěžovatel se ve svém rozhodnutí touto otázkou hlouběji nezabýval, když k otázce vlastnictví dvou exemplářů amazoňana kubánského pouze uvedl, že V. N. nikdy neprohlašoval, že by tyto exempláře měl v deponaci, nýbrž tvrdil, že je získal od pana Z. Nejvyšší správní soud pak, stejně jako městský soud, nepokládá za rozhodné, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o účastenství v řízení o zabavení zaměnil předmětné exempláře, ke kterým předtím v průběhu správního řízení tvrdil vlastnické právo, za jiné, neboť i z rozhodnutí stěžovatele vyplývá, že stěžovatel si byl této záměny vědom.

[33] Pro úplnost Nejvyšší správní soud ve shodě s odůvodněním městského soudu dodává, že ust. § 23 odst. 9 zákona č. 100/2009 Sb. (ve znění účinném v době vydání rozhodnutí stěžovatele) stanovilo, že *Ten, kdo prodává nebo nabízí k prodeji exemplář podléhající registraci, je povinen jej opatřit písemným upozorněním "CITES, druh podléhající registraci" a prodej uskutečnit jen s příslušným dokladem o registraci. To platí obdobně i pro jiné způsoby*

převodu tohoto exempláře. Převod exempláře podléhajícího registraci bez platného dokladu o registraci je neplatný. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tak třeba dovodit, že nemohlo dojít k platnému převodu vlastnického práva k exemplářům, pokud nebyl uskutečněn s příslušným dokladem o registraci, jak vyžadoval zákon č. 100/2004 Sb.

[34] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[35] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Podle obsahu spisu byl žalobce v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, který ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to podání vyjádření ke kasační stížnosti a k žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 9. 5. 2013. Žalobci tedy náleží náhrada nákladů řízení za tento úkon ve výši 3100 Kč (srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 6 odst. 1 advokátního tarifu) a náhrada nákladů řízení 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ze spisu nevyplývá, že by zástupce žalobce byl plátcem DPH. Celkově tedy náleží žalobci náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu